

2010
Hoe ik
echte liefde
leerde, kennen
en mijn man
verloor

FOTO: MALCOLM SCHMIDT

Marieke van Willigen (37) verloor deze zomer haar verloofde, de 59-jarige Midden-Oostencorrespondent Conny Mus. 'Het doet zo'n fokking pijn.'

Conny en ik zijn bijna anderhalf jaar samen geweest. Bij onze eerste ontmoeting wist ik: dit is de man bij wie ik me veilig ga voelen. Dit is de man die mij gaat beschermen.

Ik kon voor dagblad De Pers aan de slag als correspondent in Israël, dus schreef ik de twee langst zittende journalisten aan, en dat waren hij en Inez Polak van Trouw. Ik wilde weten hoe het daar werkte, waar je voor op moet passen, of er een vereniging voor buitenlandse journalisten is, dat soort dingen. Conny nodigde me uit op zijn kantoor in Jeruzalem en het was liefde op het eerste gezicht. Nee geen lust, echt liefde. Ik voelde zo'n elektrische stoot in mijn buik, geweldig. Er was meteen een klik op alle fronten: qua werk, intellectueel, maar ook privé. Vóór mij is hij twee keer gescheiden en heeft hij nog een lange relatie gehad. Hij zei: 'O, jij bent ook gescheiden?' We hadden meteen een heel gesprek over exen en liefde, best bizar achteraf.

Hij vroeg: 'Heb je iets te doen vanavond?' Ik was in de war en hakte dat mijn telefoon het niet deed. Jemig, wat een onzin, dacht ik, waarom doe ik zo raar? Terug in mijn hotel kroop ik achter mijn computer en tikte een mailtje: 'Beste Conny, het is heel leerzaam wat je me allemaal hebt geleerd...' Delete. Zo ben ik anderhalf uur bezig geweest.

Uiteindelijk mailde ik: 'Mijn telefoon blijkt het toch te doen. Hartelijke groetjes, Marieke.' Hij belde meteen. We gingen uit eten en hebben heel veel gepraat. Het was tof, want het ging ergens over. Ergens in een kroeg zijn we gaan dansen, op tafel zelfs, haha. Die nacht hebben we hartstochtelijk gezoend. De vonken sprongen er van af. Zoveel passie, zoveel liefde, dat had ik nog nooit meegemaakt.

De volgende dag zat ik in mijn hotel en belde hij: 'Waarom kom je niet hierheen?' Ik ben naar hem toegegaan en nooit meer weggegaan. Toen was het tussen ons beklonken. Vervolgens kregen we een soort zeemansrelatie. Eens per maand zagen we elkaar een week, in Israël of in Nederland, en in de vakanties waren we altijd samen. Hij hield erg van koken, en we gingen vaak naar een terras of de film, of

'Het is niet tof nu. Conny heeft een chaos achtergelaten. Parkeerbonnen, creditcards...'

deden leuke dingen met de kinderen. En als we niet samen waren, kreeg ik de hele dag door sms'jes en mailtjes van hem, in hele grote letters: ik houd zoveel van je, veel plezier vandaag! 's Avonds was het bellen en skypen.

We leken op elkaar. Dat rauwdouwerige, dominante hadden we allebei. Ik zei altijd: ik wil een man die meer ballen heeft dan ik, maar zo iemand was ik nog nooit tegengekomen. In relaties walste ik snel over iemand heen, zette mijn eigen wil door. Ik nam altijd de rol op me van de baas, degene die de problemen oploste. Uiteindelijk begon ik zo'n relatie dan saai te vinden en stopte ik er weer mee. Ik wilde eigenlijk een evenknie. Nou, dat was Conny dus. We deelden dezelfde levensinstelling. Knallen. Ik bedoel... je ontmoet elkaar en gaat nooit meer bij elkaar weg, haha! En met alle kinderen pats boem op vakantie. Gaan met die banaan. Mijn kinderen waren dol op Conny en ik ook op zijn dochter. Hij had ook twee volwassen kinderen, maar daar had hij geen contact meer mee. Dat was de grote tragiek in zijn leven. Maar ondanks alles ging hij er toch weer helemaal voor. We hebben zoveel gedaan, een soort ingedikt leven.

Conny was iemand die veel ruimte innam, maar ook een heel gevoelige man die eigenlijk bang was in de steek te worden gelaten. Dat ik er met een andere vent vandoor zou gaan, dat was zijn grote angst. Voordat we elkaar ontmoetten was ik niet op zoek naar een man. Op mijn 23e had ik een soort studentenhuwelijk met de vader van mijn kinderen, een tweeling van inmiddels tien. Na onze scheiding leidde ik een nomadisch liefdesleven, maar daar was ik klaar mee. Dat mannengezeik, dat blijkt dat ze toch weer ergens een andere vrouw hebben zitten... Met de kinderen en mijn werk was mijn leven een acht en die kerels maakten er alleen maar een zeven of een zes van, vond ik. Met Conny werd dat een negen.

Het nieuws ging altijd voor. 's Nachts had hij zijn telefoons aan en moest hij soms ineens uitrukken. Maar ik zit zelf in de onderzoeksjournalistiek, dus ik begreep wel dat hij kicke op die spanning. Natuurlijk maakte ik me weleens zorgen. Hij belde een keer vanuit Pakistan en ineens hoorde ik een enorme knal. 'Wat gebeurt er?' riep ik. 'Nou, zei hij, het hotel waar we net uit zijn weggelopen is opgeblazen!' Daar schrok ik van.

Op 27 juli kregen we de sleutel van ons huis in Utrecht en volgend jaar zomer zouden we gaan trouwen. We waren al naar locaties aan het kijken en ik had al helemaal in mijn hoofd hoe mijn jurk eruit moest zien. Paars met rood, lang, elegant en sexy. Ik wilde nog wel een valreepkindje met hem, als ik veertig was, en hij stond er ook voor open, het werd steeds vastomlijnder. Hij vroeg mij. In een oud kasteeltje had hij een middeleeuwse kamer >

2010

Hoe ik echte liefde leerde, kennen en mijn man verloor

« gehoord en daar bracht hij me een ode die wel een half uur duurde. Dat hij nog nooit zo'n vrouw aan zijn kant had gehad, dat hij trots op me was en nog nooit zoveel van iemand gehouden had. Natuurlijk zei ik ja. Ik was dolgelukkig.

Het idee was dat hij nog drie jaar in Israël zou werken en dan naar Nederland zou komen. We wilden samen een crossmediaal bedrijf oprichten. Hij komt uit Amsterdam dus uiteindelijk wilden we een huisje kopen in de Jordaan en daar samen oud worden.

Conny was 23 jaar ouder, maar dat speelde geen rol. Ik realiseerde me wel dat ik ooit meer een zorgfunctie zou krijgen. Pas nu zie ik wat een ongelooflijk nadeel het is. Vijf jaar voordat wij samen waren had hij een hartaanval gehad. Maar ik ging er vanuit dat hij tachtig zou worden, hij was zo vitaal. Hij zei weleens: die tachtig van jou, die haal ik niet. Maar dan zei ik: tuurlijk wel, gewoon stoppen met roken. Verder spraken we er niet zo over. We waren natuurlijk alleen maar aan het opbouwen, we hebben samen dit hele huis geverfd, de gordijnen uitgezocht... We hadden al een samenlevingscontract, en voor Conny voelde het alsof we al een beetje getrouwd waren.

'Hij pakte mijn hand, met heel weinig kracht. Hij was warm, maar ik voelde geen hartslag'

Hij is overleden in mijn armen, in ons bed. 's Nachts, om tien voor een, hoorde ik hem vijf keer heel diep ademhalen en daarna werd het stil. Hij was heel moe, dus ik dacht: nu kan hij even rustig slapen. Maar ik heb de lamp aangedaan – waarschijnlijk voel je intuïtief toch iets – en toen zag ik hem liggen en heb meteen de ambulance gebeld. 'Mijn man is volgens mij dood!' Ik voelde mezelf in paniek raken, maar ik dacht: ik moet helder blijven.

Toen ik terugrende naar Conny pakte hij mijn hand, met heel weinig kracht, maar veel wil. Hij was warm, maar ik voelde geen hartslag. Na drie minuten kwam de ambulance en de ziekenbroeders zijn meteen gaan reanimeren. Ik stond naast hem te schreeuwen: je kunt het, je kunt het! Maar de lijn op het apparaat bleef vlak. Ik ben met mijn hoofd op zijn borstkas gaan liggen, maar ik voelde dat Conny er niet meer was.

Mijn kinderen waren bij hun vader en zijn dochter lag boven te slapen. De politie bleef even, zijn zus kwam, en mijn broer, maar uiteindelijk zit je gewoon met een lichaam in huis. En dan begint de hel. Een paar uur later zit je te praten over het hout van de kist en moet je een gigantische begrafenis organiseren voor vijfhonderd man. Dan zie je wat je vrienden

dinnen waard zijn. Als een zombie ging ik maar door, ik at niet, was heel verdrietig, en opeens stond er een bordje rijst voor me, en zei iemand: ik heb het bad voor je laten vollopen. 's Nachts vond ik het eng om alleen te zijn en dus kwam een vriendin naast me slapen. Ze waren er de hele tijd, als een soort familie om me heen.

Sinds de begrafenis voel ik me alleen. Je gaat gewoon weer in je eentje verder en mist die tweezzaamheid. En dat voel je gewoon de hele dag door. Een ontzettende heimwee, een heel intens missen. Tegen hem aan kruipen, praten over ons werk, de kinderen, lol

hebben, al zijn lieve woorden. Bij alle dagelijkse dingen die ik nu weer oppak, is het steeds weer een soort afscheid, iets waarvan ik weet dat ik het vanaf nu zonder hem ga doen. En dat doet gewoon fokking pijn.

Ergens heb ik het gevoel dat ik het wel ga trekken uiteindelijk, maar het liefst wil je je bed induiken en er niet meer uitkomen. Het is nu gewoon overleven en zorgen dat ik alles weer op de rails krijg. De kinderen houden me bij de les, want die moeten gewoon naar school.

Mijn dochter vroeg laatst: waarom nou juist hij? Ik dacht: ja, dat is nou net de vraag inderdaad. Ik vind het erg belangrijk dat zij geen zorgrol krijgen als ze zien dat ik emotioneel ben, dus dan zeg ik: 'Ik ben nu even jullie verdrietige moeder, maar ik ben nog steeds jullie moeder, en het gaat vast weer over.'

Soms heb ik het gevoel dat hij er nog is. Dan vraag ik me af wat hij zou willen dat ik doe. Ik denk dat... dat hij wel trots op me is. Want de hele afwikkeling, de hele nasleep is niet tof, hoor. Conny heeft een chaos achtergelaten. Een heleboel parkeerbonnen, creditcards... dat moet ook opgelost worden. Er duiken ook allerlei vrienden uit het verleden op, enorme macho's, met wie hij vroeger natuurlijk alle kroegen heeft afgeschuimd. En er zijn allerlei vrouwen opgedoemd. Ik krijg mailtjes van: 'Ik weet niet of je dit op prijs stelt, maar ik heb toen-en-toen een relatie met hem gehad.' Natuurlijk stel ik dat niet op prijs! Zijn ex claimde nog dat hij een vriendin had naast mij. Dat heb ik nage trokken, maar het bleek onzin. Vreemdgaan, dat deden wij niet. We hadden wel geleerd dat je relatie dan kansloos is.

Ik ben bezig met een roman over de liefde, het wordt een monument voor Conny. Hij heeft me onvoorwaardelijke liefde geleerd. Bij hem kon ik voor honderd procent mezelf zijn, ook in mijn kwetsbaarheid. Dat je je allebei als een kind voelt bij elkaar. Niet op je hoede maar veilig, beschermd. En ik heb me geen seconde bij hem verveeld, ik heb nooit gedacht: wat een mie-tje, ik heb hem eigenlijk alleen maar bewonderd. Ik weet nu wat liefde moet zijn en ik doe het niet meer voor minder."

